

ændringer, at man ønsker en folkeafstemning, men det kan man da ikke tage stilling til i dag.

Kent Kirk (KF):

Den debat, vi har overværet her den sidste times tid, minder mig altså meget om debatten for 25 år siden. Da førte man også argumenter og synspunkter frem om, at EF kun var de rige landes klub osv., og nu fører man argumenter frem om, at udvidelsen i virkeligheden ikke kan blive realiseret, fordi man er ikke kommet langt nok med Amsterdamtraktaten.

Jeg synes, at man skal prøve at se på, hvilken vilje der er til stede i de forskellige medlemslande og hos de forskellige politiske partier i Europa. Jeg fornemmer klart, at der er en vilje til at sikre, at Øst- og Vesteuropa kan blive samlet i et europæisk fællesskab.

Derfor vil jeg også gerne takke både udenrigs- og statsministeren for deres taler. Det er jo ikke altid så behageligt at deltage i debatter, når man ikke kan være i opposition til regeringen, når man er i opposition, men det skyldes jo, at netop udvidelsen af EU er det store overordnede politiske spørgsmål, og udenrigsministeren har jo ret, når han i afslutningen af sin tale siger, at udvidelsen er vor generations største udfordring, og derfor skal man ikke lege politik med en sådan udfordring.

Det Konservative Folkeparti er sit politiske ansvar bevidst. Vi har jo altid været et parti, der har været stærk tilhænger af EU-samarbejde, som er et samarbejde, der har det overordnede mål at sikre freden og demokratiet i Europa. Det har vi opnået mellem de vesteuropæiske demokratier, og nu efter kommunismens sammenbrud i Øst- og Centraleuropa og i de baltiske lande har vi også muligheden for, at de kan samles med de øvrige europæiske lande i et forpligtende samarbejde på demokratets grund, hvis de ellers vil. Og det vil de jo.

Det finder Det Konservative Folkeparti som noget meget perspektivrigt. Vi kan sige, at næste generation i næste århundrede får et godt grundlag for at sikre stabiliteten og freden for deres befolkninger. De får et godt grundlag for at sikre en økonomisk fremgang, og de får ikke mindst et godt grundlag for at sikre, at det enkelte menneske får frihed til at leve i Europa. De fordele, som det enkelte menneske har af, at der er nogle traktater, der giver dem frihed til at bevæge sig, der giver dem beskyttelse imod diskrimination på baggrund af deres nationali-

tet osv., er tit noget, vi glemmer, når vi taler om EU og de fordele, der er ved EU.

Som de øvrige talere har været inde på, er første skridt til udvidelsen Amsterdamtraktaten. Det var den første forudsætning, der skulle indfries, og det er lykkedes godt. Næste skridt skal så tages her på topmødet den 12. og 13. december, og jeg mener, at det er meget afgørende, at det topmøde bliver en succes.

Der hviler et stort ansvar på regeringscheferne i de 15 EU-medlemslande, for den beslutning, som skal tages, er faktisk en virkelig risikobetonet beslutning, for hvis beslutningen medfører, at der trækkes skillelinjer ned imellem ansøgerlandene, så skader EU mere end det gavner, og det skal for alt i verden undgås.

Der er to problemer, vi skal forholde os til. Det ene er ønsket – som vi støtter – om, at processen skal starte på samme tid for alle lande. Der er et modargument, som vi er nødt til at også at forholde os til, og det er, at man frygter, at det kan forsinke optagelsen af de lande, som er længst fremme i processen. Det er det ene synspunkt.

Det andet er, at hvis man kun starter med de seks, som er længst fremme, så vil man, som fru Charlotte Antonsen også var inde på, sende et signal til omverdenen om, at de investeringer, der skal foretages i de øst- og centraleuropæiske lande, skal man i hvert fald ikke foretage i de lande, som står længst tilbage i hele processen. Det ønsker vi ikke skal ske. Vi ønsker, at alle landene skal have lige gode muligheder for at udvikle deres økonomier og deres demokratier. Derfor er vi nødt til at arbejde for at opfordre regeringscheferne til at arbejde for, at vi får en sammenhæng i den proces, der skal startes her i weekenden.

Jeg synes også, det er værd at være opmærksom på, at Europa-Parlamentet med et kæmpestort flertal i deres udtalelser i sidste uge klart har gjort opmærksom på disse problemer og har anbefalet, at Det Europæiske Råd sætter udvidelsesprocessen i gang med en fælles akt med alle ansøgerlande. Så kan det ikke siges klarere: En fælles akt, og den skal sættes i gang med alle ansøgerlande.

Det er det, Europa-Parlamentet anbefaler Det Europæiske Råd, og Europa-Parlamentet har jo gjort deres forarbejde. De har udnævnt og har haft rapportører i de enkelte ansøgerlande. De har haft tæt kontakt rundt omkring. Så lad os da for én gangs skyld sige, at det entydige signal, der kommer fra det folkevalgte organ i det